

Dalibor Pokorný

Milan Jankovič mě nejdřív fotografoval

To jsme se vlastně ještě neznali. Bylo to v Kersku, žila tenkrát ještě moje maminka, seděli jsme s panem Hrabalem a paní Hrabalovou u Hrabalů, ale Slávků Hrabalů, což byl bratr pana spisovatele. Pan doktor Jankovič cvakal aparátem a šla řeč. Byl jsem na něj zvědavěj jako na každého nového člověka, ale on nedal nahlídnout. Nepřečet jsem ho. Viděl jsem, že to není jen tak nějaký fotograf, ale že krom toho, co umí, taky umí fotografovat a ví přesně, co se má dělat. Taky vzpomínám, že jsem měl takový primitivní aparát pro děti a taky jsem fotografoval. I toho Jankoviče. Jenže, když vytáhl vytáhl všelijaké objektivy a vyměňoval je a bleskem, tak jsem mu povádal: Pane Jankovič, já to zabalím, připadám si vedle vás trapnej. On se smál a cvakal všechny, taky pana Branalda a ještě jednoho holohlavého žida, který mi je podoben, neboť o mně si taky každý myslí, že jsem žid, a možná jsem.

Ochladilo se. Když jsem si oblékl norský svetr se sobama, jak si v dlouhé řadě čuchají k zadkům, řekl pan Jankovič: Teď jste pane Pokorný děsně fotogenický. Náhle. Stoupněte si takle. A vyzval mě, abych mu zapózoval. Mám ty fotky teď, když píšu, před sebou. Jsou krásné, dokonalé. Jasně cítím ten chladný podzimní den a tu pohodu, kdy jsem najednou směl mezi spisovatele, protože mi vyšly takové dvě knížečky, a všichni je četli, i ten Jankovič je znal, a já jsem věděl, že mě vlastně fotografuje jako spisovatele. Všechno bylo ohromné a já jsem měl velikou důvěru v sám sebe a pan Hrabal spisovatel byl ještě normální, člověk, kterému se neudělal génius, jako se někomu udělá výron, a je ochoten se nechat obvázat státní cenou Kl. Gottwalda a zasloužilým umělectvím.

Jankovič mi přines ty fotky, když jsem už stonal, a stonal

jsem dlouho. Taky mi Milan. a to jsme si pořád ještě netykali, napsal na ty moje dvě knížečky psaní. Vlastně rozbor, posouzení, kritiku, a kladnou. Tenkrát jsem pochopil a taky se nějak dověděl, že ten Milan Jankovič je ten samý dr. Jankovič, který s dr. Pytlíkem připravuje a rediguje Haškovo dílo, a že je momentálně v nemilosti jako já jsem byl v nemilosti v rozhlase, kde jsem se málem kdysi proslavil a dělal jsem tu práci rád.

Jenže pak jsem stonal a vždycky jsem se zase trochu vzpamatoval a pořád jsme se občas s Milanem viděli, třeba jsem za ním jel někam do domečku u krásného kostela a jelo se přes Pečky na dráze, kde měla moje maminka kamarádku, kterou neviděla padesát let. Tak jsem Milana pomalu poznával, taky mě zasvěcoval do umění fotografovát a já jsem si pořídil zvětšovák a červené světélko s miskami a dělal jsem celé noci velmi špatné fotografie, protože nemám trpělivost jako Milan. Zjistil jsem, že Milan je dobrý, ale úplně neprůbojný člověk, ba co horšího, že je skromný. Že je skoro pravý opak mne, že je vážný a důležité věci bere vážně, že se nikdy neproducíruje, kdežto já vždycky a rád. Milan, že umí a ví, ale vždycky je radši ve stínu, ale, že taky není malý český člověk MČČ, že mu nikdy nikdo nepomoh a Milan by si taky nikdy nikomu neřekl. Já jsem mu nijak pomoci nemoh, ačkoliv se zase smím producírovat v rozhlase, a Milan pořád fotografuje ty silnice, které se postaví a brzy zničí, že píše jen tak pod rukou, že mu chybí přesně ta míra drzosti, kterou mají všichni takzvaně slavní lidé. Jsme už ve věku, kdy nastává třídění do škatulek slávy. A já už taky přišel na to, že lepší mít slušný rukopis v šuplíku než někdy škrtat a chodit s deskami, poklonka u vrbiček, tady bych měl román nebo esej. Jenže já neumím fotografovát a nějak se žít musíme, i když třeba u nás existují peníze. Milana vítám mezi dědkama, což

neznamená, že pořád nejsou krásné brunety i blondýny pod třicet. A myslím si, že je moc dobře, že nejsme přizdobeni přídomky Zd. Nejedlého ani Kl. Gottwalda, a taky si myslím, jak si myslel taky veliký Pepík Hlinomaz: Ať nám každý políbí prdel. On čas si přebere, co kdo byl, za co stál, a zapomenutý génius je skoro stejně smutná záležitost jako starý divadelní plakát, a saf-
ra, co já už zažil dnes zapomenutých, kdysi géníů. A tak si připomínám, že jsem pořád Milanovi dlužen za spoustu krásných fo-
tek, kde mě fotil s namalovanejma nahatejma ženckejma, což mám takovou zálibu. Tak mu prosím Vás řekněte, že ho mám rád, proto-
že si normálně mužský nevyznávají lásku, a že je dycinky u mě vítán a že ho prosím, kdyby se mi náhodou udělal génius, neboť člověk k stáru blbne, ať mě písemně a telegraficky kopne do pr-
dele.